

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

w sprawie z powództwa K. M.
przeciwko T. S. i N. N.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym 30 marca 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 2 grudnia 2021 r., sygn. akt I ACa 1336/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powodów kwotę
810 (osiemset dziesięć 00/100) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w

skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący T. S. i N. N. powołali się na istotne zagadnienie prawne, wskazując na konieczność rozpatrzenia „(...) naruszenia prawa materialnego dotyczącego wykładni art. 23 i 24 k.c.” w kontekście braku możliwości powszechnej indywidualizacji uczestnika zdarzenia i znaczenia tego faktu dla stwierdzenia naruszenia dóbr osobistych. W ocenie skarżących, za zagadnienie prawne należy uznać również wykładnię art. 5 k.c. We wniosku wskazano także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on precedensowy (nowy) charakter lub znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą; konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Wywody wniosku nie odpowiadały tym wymaganiom. Akcentowana w nich okoliczność, że w okolicznościach konkretnej sprawy Sądy pierwszej i drugiej instancji dokonały odmiennej wykładni art. 23 i 24 k.c., w powiązaniu z wagą problematyki konfliktów sąsiedzkich, nie świadczy o występowaniu w sprawie zakończonej zaskarżonym wyrokiem istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Z podstaw skargi kasacyjnej wynikało ponadto, że skarżący, podnosząc w szerokim zakresie niedopuszczalny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (art. 398³ § 3 k.p.c.), zmierzali do narzucenia Sądowi Najwyższemu roli sądu faktu, sprzecznej z jego ustrojową rolą i funkcją postępowania kasacyjnego.

W odniesieniu do art. 5 k.c. należało przypomnieć, że zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie może wyczerpywać się w pytaniu o prawidłowość rozstrzygnięcia konkretnej sprawy lub zasadność podniesionych w skardze zarzutów, musi natomiast wykraczać znaczeniem poza rozstrzyganą sprawę, dając sposobność sformułowania tezy o ogólniejszym znaczeniu, co pozwala uczynić zadość publicznoprawnemu celowi skargi kasacyjnej. Charakter klauzuli generalnej wyrażonej w art. 5 k.c. wymaga natomiast, aby decyzja o zastosowaniu tego przepisu była każdorazowo uwarunkowana uwzględnieniem ogółu okoliczności sprawy i zestawieniem ich z regułami słuszności oraz dobrej wiary. Otwarty charakter tego przepisu sprawia, że materia ta nie poddaje się w zasadzie abstrakcyjnym uogólnieniom i nie może stanowić podłoża zagadnienia prawnego w znaczeniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2020 r., II CSK 22/20 i z dnia 12 lutego 2021 r., V CSK 302/20).

We wniosku nie przywołano żadnych argumentów, które pozwalałyby uznać, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe w stopniu ewidentnym i widocznym już na pierwszy rzut oka, co stanowi założenie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83, z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 91 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 i art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

